

רבינו יוסף קארו

כל השנה - הלכות - בכל יום - מובטח לו שהוא בן "עולם הבא"!

משה שואל מחבירו "יעקב": אתה רוצה להיות "בן עולם הבא"?

אורח חיים היומי

לימוד שולחן ערוך אורח חיים לכל השנה - עמוד אחד ליום

י"ט אדר

רבינו משה אלשיך

קודם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד. כְּדֵי שְׂבִיבְאֵי הַתְּלִמּוּד לְיַד מַעֲשֵׂה. וְלִידֵי מְדוּת וְשְׂרֻת. וְלִידֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. נִבְרַחֲנֵי עוֹשֵׂה לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֵשׁ אֱלֹהֵינוּ וְשִׂכְנֵיתֶיהָ בְּשֵׁם יְהוָה וּבְשֵׁם אֲדֹנָי מִתְנַתְּדִים יֵאֱהַדוֹנָה"י עַל יְדֵי הַמַּעֲלָם בְּדַחֲלֵהוּ וּבְחִימוֹ בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

- ח. לממש בברזא בפי הטבעת דינה כצורר שלא יאחזנה אלא בב' אצבעותיו ואסור לצאת בברזא אפילו תחובה כולה בגוף;
- ט. אסור לפנות בשדה ניר בשבת שמא יבוא לאשוויי גומות ואם היה שדה חבירו אפילו בחול אסור מפני שדש נירו ומקלקל;
- י. אבנים גדולות שמצדדין אותן כמין מושב חלול ויושבים עליהם בשדות במקום המיוחד לבית הכסא מותר לצדדן ואף על גב דבנין עראי הוא לא גזרו ביה רבנן משום כבוד הבריות;

סימן שיג – מלמול דלת וחלון והמנעול בשבת. ובו י' סעיפים

- א. פקק החלון כגון לוח או שאר כל דבר שסותמין בו החלון יכולים לסתמו אפילו אם אינו קשור ולא אמרינן דהוי כמוסיף על הבנין והוא שיחשוב עליו מערב שבת לסתמו בו וקנה שהתקינו להיות נועל בו אין צריך שיקשרנו בדלת ומכל מקום דמי לבנין יותר מפקק החלון ולא סגי במחשבה שיחשוב עליו מאתמול וצריך שיתקננו לכך לרש"י היינו שיתקננו לשם כלי שיהא ראוי לשום תשמיש שיהא ראוי להפך בו זיתים או לפצוע בו אגוזים ולרבינו תם אין צריך שיהא ראוי לדבר אחר אלא כיון שתקנו ועשה בו מעשה והכינו לכך סגי. הגה: ומיקרי על ידי כך כלי שמלאכתו להיתר ומותר לטלטלו כמו שנתבאר לעיל סימן ש"ח סעיף ב' (צ"ת יוסף והרמ"ם ס).
- ב. ונגר שהוא יתד שנועלים בו ותוחבין אותו באסקופה למטה ודומה טפי לבנין לא סגי בהכי ואין נועלים בו אלא אם כן יהא קשור וכיצד יהא קשור אם יש בראשו גלוסטרא דהיינו שהוא עב באחד מהראשים וראוי לכתוב בו שדומה לכלי סגי אפילו אם קשור בחבל דק שאינו ראוי להיות ניטל בו ואפילו אם אינו קשור בדלת עצמו אלא בבריה הדלת ואפילו אם החבל ארוך ואינו תלוי כלל באויר אלא כולו מונח בארץ ואם אין בראשו גלוסטרא אם הוא קשור בדלת עצמה סגי אפילו בחבל דק שאינו ראוי לינטל בו ואפילו כולו מונח בארץ ואם אינו קשור בדלת אלא בבריה צריך שיהא הקשר אמיץ שיהא ראוי לינטל בו ואפילו הכי אין צריך שיהא תלוי אלא אפילו כולו מונח בארץ מותר שאין אסור אלא כששומטו ומניחו בקרן זוית;

סימן שיב – הנצרך לנקביו כמה מקנח בשבת. ובו י' סעיפים

- א. משום כבוד הבריות התירו לטלטל אבנים לקנח ואפילו להעלותם לגג עמו דהוי טרחא יתירה מותר ומי שיש לו מקום מיוחד לבית הכסא יכול להכניס עמו אבנים לקנח מלא היד ואם אין לו מקום קבוע מכניס עמו כשיעור בוכנא קטנה ואם ניכר באבן שקנחו בו מותר להכניסו אפילו הוא גדול הרבה או אפילו הם הרבה ממלא היד מותר ליטול כולן דכיון שקנחו בהן הוכנו לכך. הגה: יש אומרים דוקא בחצר מותר לטלטל אבנים (רש"י סוף פרק המגולא י"ן ורבינו יוחס נמי י"ג חלק י"ו) ויש אומרים דאפילו מכרמלית לרשות היחיד נמי שרי דהא נמי אינו רק איסור דרבנן ומשום כבוד הבריות התירוהו (מוספות פרק לולב הגזול והגסות מדכי פרק הזרק);
- ב. אם ירדו גשמים על האבנים ונטבעו אם רישומן ניכר מותר ליטלן כדי לקנח ואין בזה משום סותר ולא משום טוחן;
- ג. צרור שעלו בו עשבים מותר לקנח בו ולא חיישינן שמא יתלשו דאף אם יתלשו ליכא איסורא דדבר שאין מתכוין הוא;
- ד. לא יטלטל רגב אדמה לקנח בו מפני שאינה ראויה לקינוח לפי שהיא נפרכת אסור לקנח בחרס אפילו בחול משום סכנה שלא ינתק שיני הכרכשתא (פירוש המעים התלויים בפי טבעת);
- ה. היו לפניו בשבת צרור ואזני חרס חלקים דכיון דחלקים הם ליכא משום סכנה מקנח באוזן החרס שהוא ראוי לכסות בו פי הכלי צרור ועשבים יקנח בעשבים אם הם לחים אבל ביבשים אין מקנחין מפני שהם חדים ומחתכין את הבשר;
- ו. מקנחין בשבת בעשבים לחים אפילו הם מחוברים ובלבד שלא יזיזו ומשום משתמש במחובר ליכא דלא אמרו אלא באילן אבל לא בירק;
- ז. היה צריך לנקביו ואינו יכול לפנות שרפואתו למשמש בפי הטבעת שממשמש שם בצרור והנקב נפתח לא ימשמש בשבת כדרך שממשמש בחול דהיינו שאוחזו הצרור בכל היד משום השרת נימין אלא ממשמש כלאחר יד דהיינו שיאחזו הצרור בב' אצבעותיו וממשמש;

סִדְרָנוּ אֶת סֵדֶר הַשּׁוּלְחָן עֲרוּךְ אֹרְחַי חַיִּים לְשָׁנָה – עֲמוּד אֶחָד לְיוֹם. וּבִסְדֵר הַזֶּה יִבְמָר כָּל אֹרְחַי חַיִּים שְׁנֵה בְּשָׁנָה. וּבְהַזֵּה יִתְמַלֵּא ד"י מַחְסוּרוֹ אֲשֶׁר יִחְסַר לוֹ דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ. וְיִזְכָּה לְהִיּוֹת "בֶּן עוֹלָם הַבָּא". וְגַם לְפָרְסֵם לְכָל הַיְדִידִים וּבְפִתֵי בְּנֵי סִיּוֹת וּבְבִתֵּי מְדִרְשׁוֹת לְזָכוֹת אֶת הַרְבֵּים לְעִלּוּי נְשָׁמוֹת הַקְּרוֹבִים. וְזֶה יִהְיֶה זְכוּת הַיּוֹתֵר גָּדוֹל. וְכָל הַמְזַבְּחָה אֶת הַרְבֵּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים.